

Сички Юди ся на поле збиратъ.
Да си слушетъ що е тая свирка? 25
Со коя дуръ и планини заиграватъ та ся люлетъ
Какъ ся люле малко дете во златна люлка!
Раста Орфенъ що раста,
Дойде время да ся жени;
Сите Юди искатъ зетя да гу сторетъ, 30
Коя со керка, коя со мнука;
Нему си ся на сърце не слага,
Иска мома спроти него да си тера:
Отъ лико хи ясно сонце да си грѣе!
Коси хи до земя да ся влачетъ! 35
Отъ майка си прошка тера,
Да го пусне по земя да ся шета,
Любо спроти негу да си тера,
Белки да си наиде каква-то той си иска?
Той хи прошка тера, 40
Тя му прошка не дава:
Седи, сино, ми по земя ходитъ,
Чи си едно на майка!
На тоя свирка ще каскандисатъ,
И тебе младо ще погубетъ, 45
До мои петъ душманки все Юди;
Сетне майка що ще прави?
Какъ ще седи во тия сарая сама самичка
Сама самичка като кукувица!
Орфенъ хи вели отговори: 50
Ой ле мале стара Юда!
За товà ти кахаръ ми берешъ.
Ясъ сосъ свирка сички душмане ще си омалъ,
Та сосъ мене ща ся побратетъ;
Салъ ти ся молба моля, 55